

haft mulighed for at påvirke markedet og de priser, som fiskene kunne indbringe. »Efter de oplysninger, som er forelagt landsretten, har udviklingen i ambi-perioden været præget af et vist prisfald på sild. . . Makrelpriserne har derimod i samme periode vist konstant stigning fra 1987. . .«, skriver retten og slår fast, at vidneforklaringerne i retten ikke har givet noget holdepunkt »for at antage, at fiskerne har kunne vælte ambien over på fiskeopkøberne«.

Problemet er efterfølgende, at fiskeskipperen på »Geysir« var så letsindig udelukkende at fiske sild og makrel. Det har efterfølgende givet skattemyndighederne en undskyldning for ikke at tilbagebetale ambi for alle andre fiskearter. Har nogle fiskere således været så formastelige at fange andre fisk end sild og makrel, er der pludselig tale om en helt ny situation, som skattemyndighederne kan forhale og sende rundt i skattemaskineriet.

Fremskridtspartiet mener ikke, det kan være rigtigt, at de virksomheder, som er hele rygsøjlen i det danske samfund, og som levere pengene til Folketingets rundhåndede omfordeling, i sådan en grad skal drives rundt i manegen. Selv om der skulle have være solgt en torsk med en forhøjet skattebillet på 2,5 pct. bundet i halen, skal det ikke give anledning til udsættelse eller forhaling af tilbagebetalingen. Tænk blot på, hvad det koster det danske samfund at have folk i Skatteministeriet til at sidde og gennemgå alle sager minutøst. Der sidder, så vidt vides, over 100 mand i Skatteministeriet, der graver sig ned i disse sager. Lavt sat koster det altså mindst 3 mio. kr. om måneden at detailregulere tilbagebetalingerne. Det er ikke den danske stat værdigt.

Ydermere har den seneste dom fra EF-Domstolen den 14. januar 1997 sået yderligere tvivl om skattemyndighedernes fremgangsmåde, hvilket også er begrundelsen for en udsættelse af ansøgningsfristen. Denne dom sætter nu et stort spørgsmålstegn ved den praksis, som de danske skattemyndigheder udøver over for virksomhederne i sager om tilbagebetaling.

Dommen siger, at staten kun kan undlade tilbagebetaling i de tilfælde, hvor en virksomhed får en uberegtiget økonomisk fordel ud af det. Den siger, at selv i de tilfælde, hvor afgiften er væltet over på køberen, kan virksomheden alligevel påberåbe sig et tab, eksempelvis hvis fordyrelsen som følge af prisstigningen på 2,5 pct. har betydet ringere omsætning. Omsætningsselementet har overhovedet ikke været inde i billedet i skattemyndighedernes univers, når tab som følge af ambien har skullet gøres op.

Dommen siger også ifølge en artikel i Berlingske Tidende af 28. februar 1997, at »en medlemsstat kan kun modsætte sig, at en afgift, der er afkrævet i strid

med fællesskabsretten, tilbagebetales til den erhvervsdrivende, når det er godtgjort, at en anden person fuldt ud har måtte betale afgiften, og at en tilbagebetaling til den erhvervsdrivende ville medføre en ubegrundet berigelse for ham«.

Dette viser med al tydelighed, at i EU er det hovedreglen, at ulovligt opkrævede afgifter tilbagebetales. I Danmark er det nærmest en undtagelse. Denne dom må endvidere give anledning til en væsentlig mere lempelig praksis end den, de danske skattemyndigheder har ført med hensyn til tilbagebetaling af ambi. Denne dom giver også anledning til, at væsentlig flere virksomheder kan få ambien retur, hvorfor det er tvingende nødvendigt at give disse virksomheder en længere frist end til den 21. maj 1997, som i øjeblikket er sidste ansøgningsfrist.

Sidste skud på stammen, hvor skattemyndighederne forsøger at unddrage sig tilbagebetalingsansvaret, er en sag om opgørelse af varelager. Told & Skat sendte midt i januar 1997 pludselig nye regler for opgørelse af værdien af varelager ud, som betyder, at værdien af varelagre ændres de år, hvor virksomheder har regnet med at få penge tilbage. Det giver skatteforhøjelser, som udligner den skattelettelse, som virksomhederne havde udsigt til.

Det mest groteske i skattemyndighedernes håndtering af sagen er, at mange virksomheder, som har krævet skat tilbage fra staten fra årene 1989 til 1991, ikke får en eneste krone tilbage, mens andre allerede har fået en check og sikkert får lov til at beholde den. Det skyldes, at de kommuner, som har været hurtige til at behandle sagerne, allerede har tilbagebetalt pengene, dvs. sagen er afsluttet, mens andre kommuner, som har været langsommere til at behandle sagerne, pludselig ikke skal betale noget tilbage. Med andre ord: ligger virksomheden i en hurtig kommune, får virksomheden pengene tilbage - ligger virksomheden i en langsom kommune, får virksomheden ingen penge retur. Det er altså udelukkende tilfældig geografisk placering, som afgør, om en virksomhed får sine penge tilbage. Morale for kommunerne: effektivitet er skadelig for pengekassen. Er det en retsstat værdigt? Hvordan kan skattemyndighederne anstændigvis midt i et forløb tillade sig at ændre regler for tilbagebetaling af penge, som alle har krav på, når konsekvensen er, at den ene halvdel får penge tilbage, mens den anden halvdel ikke får det?

Konklusion:

Forslagsstillerne lægger med dette forslag op til, at Folketinget pålægger skattemyndighederne at få afsluttet sager, hvor der ikke er belæg for eller kun ringe